

Грушицький О.М.

аспірант,

Львівський національний університет імені Івана Франка

Hrushytskyi Oleh

Ivan Franko National University of Lviv, Lviv

ОБЛІКОВА ПОЛІТИКА ПІДПРИЄМСТВА: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ

ACCOUNTING POLICY OF AN ENTERPRISE: CONCEPTUAL APPROACHES AND PRACTICAL ASPECTS OF FORMATION

Анотація. У статті досліджено підходи вітчизняних та зарубіжних вчених до визначення сутності поняття «облікова політика». На основі проведеного аналізу запропоновано власне поняття терміну «облікова політика», яка трактується як стратегічно орієнтована система принципів, методів, рішень та регламентів, обрану і закріплену підприємством у межах чинного законодавства, яка забезпечує цілісність, адаптивність та достовірність облікової інформації для задоволення потреб як зовнішніх, так і внутрішніх користувачів у прийнятті ефективних управлінських рішень. Зазначено основні переваги визначення, до яких увійшли: стратегічна орієнтованість системи підприємства, адаптивність облікової політики та інформаційна цінність. Встановлено, що поняття облікової політики є ключовим у системі бухгалтерського обліку та фінансового управління підприємством. Розроблено методичний підхід до формування облікової політики підприємства, який передбачає послідовне проходження кількох важливих етапів, які забезпечують повноцінне розкриття облікових аспектів у господарській діяльності, а саме: аналіз зовнішнього та внутрішнього середовища підприємства, визначення цілей облікової політики, вибір методів та принципів обліку, формування облікової політики за видами обліку, оформлення облікової політики у вигляді регламенту, затвердження облікової політики керівником підприємства, впровадження, контроль та оновлення облікової політики суб'єкта господарювання. Визначено ключові принципи, які мають бути враховані при формуванні облікової політики: доцільності, послідовності, обґрунтованості, відкритості (прозорості), правомірності, суттєвості, безперервності діяльності. Встановлено, що формування облікової політики повинно відбуватися з урахуванням галузевих особливостей, масштабів діяльності, обраної системи оподаткування, а також вимог міжнародних і національних стандартів бухгалтерського обліку (МСФЗ, П(С)БО).

Ключові слова: облікова політика, суб'єкти господарювання, управління, облік, господарська діяльність.

Постановка проблеми. Економічна сутність облікової політики полягає в системі принципів, методів та підходів, які обирає підприємство для ведення бухгалтерського обліку, з урахуванням особливостей своєї господарської діяльності, галузевої специфіки, організаційної структури та цілей розвитку. В Україні поняття облікової політики регламентується, насамперед, Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» (від 16.07.1999 № 996-XIV), який визначає основні засади організації бухгалтерського обліку та формування фінансової звітності. Відповідно до статті 8 цього Закону, підприємство самостійно визначає облікову політику, яка фіксується в розпорядчому документі – наказі про облікову політику, що затверджується керівником підприємства.

Також облікова політика формується з урахуванням вимог Національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку (НП(С)БО) або, для підприємств, які складають звітність за міжнародними стандартами, – відповідно до Міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ (IFRS)). Складові облікової політики можуть включати вибір методу амортизації основних засобів, способу оцінки запасів, визнання доходів і витрат, методів обліку курсових різниць, резервів тощо. Відповідно до П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», підприємство зобов'язане забезпечити сталість облікової політики, тобто використовувати одні й ті самі методи протягом звітного періоду, якщо немає обґрунтованих причин для її зміни.

На практиці формування облікової політики на підприємстві починається з глибокого аналізу діяльності, структури активів, джерел фінансування, виробничих циклів, податкових ризиків та стратегічних планів. Фахівці бухгалтерської служби разом із керівництвом підприємства обирають найоптимальніші методи обліку, які забезпечують не тільки відповідність законодавству, але й найбільш повно відображають реальний стан підприємства. Наприклад, для аграрного підприємства може бути доцільним використання методу середньозваженої вартості для оцінки запасів або ж прямолінійного методу амортизації для прогнозованого списання вартості основних засобів.

Облікова політика не лише регламентує ведення обліку, але й безпосередньо впливає на якість управлінських рішень. Зокрема, вона є підґрунтям для формування бюджетів, оцінки прибутковості діяльності, визначення рентабельності окремих напрямів, контролю витрат і забезпечення податкової прозорості. Крім того, чітко сформульована політика обліку є позитивним сигналом для потенційних інвесторів, банківських установ і партнерів, що свідчить про високий рівень фінансової дисципліни.

Таким чином, облікова політика є не просто формальністю, а ключовим елементом фінансового управління, що відображає фінансову стратегію підприємства. Вона має чітко документуватись, періодично переглядатись у разі змін законодавства або суттєвих змін у діяльності підприємства, та використовуватись як внутрішній регламент для забезпечення прозорості та ефективності управління фінансовими ресурсами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Різні аспекти окресленої проблематики стали предметом наукових пошуків як вітчизняних: Т.В. Барановської, М.Т. Білухи, Ф.Ф. Бутинець, В.А. Кулик, Л.Г. Ловінської, В.Г. Швець, В.А. Дерій, М.С. Пушкар, Л. Пантелейчук, П. Сук, так і зарубіжних вчених: D.E. Kieso, J.J. Weygandt, T.D. Warfield, C. Nobes, R. Parker.

Формування цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження концептуальних підходів та розроблення практичних пропозицій формування облікової політики на підприємствах.

Виклад основного матеріалу дослідження. Згідно Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» облікова політика – сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для ведення бухгалтерського обліку, складання та подання фінансової звітності [1].

Поняття облікової політики є ключовим у системі бухгалтерського обліку та фінансового управління підприємством. Воно визначає сукупність принципів, методів і процедур, які організація обирає для ведення бухгалтерського обліку, складання фінансової звітності та прийняття управлінських рішень відповідно до чинного законодавства. Облікова політика є не лише технічним інструментом, а й стратегічним елементом, який дозволяє підприємству адаптуватися до змін зовнішнього середовища, підвищити інвестиційну привабливість і забезпечити прозорість фінансових результатів, відтак багато вітчизняних та міжнародних науковців дали своє визначення терміну «облікова політика» (табл. 1).

Дослідивши трактування поняття «облікова політика» вітчизняними та зарубіжними науковцями ми вважаємо, що більшість авторів наголошують, що облікова політика – це система принципів, методів і процедур, що обираються підприємством для ведення бухгалтерського обліку, складання фінансової звітності та подання її користувачам, що в свою чергу зводить облікову політику лише до набору методик обліку, ігноруючи стратегічну складову та не враховує її використання для управлінського аналізу, що перш за все впливає на розвиток суб'єкта підприємницької діяльності.

Відтак, нами пропонується авторське бачення терміну «облікова політика», яку ми трактуємо як *стратегічно орієнтовану систему принципів, методів, рішень та регламентів, обрану і закріплену підприємством у межах чинного законодавства, яка забезпечує цілісність, адаптивність та достовірність облікової інформації для задоволення потреб як зовнішніх, так і внутрішніх користувачів у прийнятті ефективних управлінських рішень.*

Основними перевагами нашого бачення до трактування поняття є зазначення стратегічно орієнтованої системи підприємства (означає, що облікова політика формується не лише з погляду нормативних вимог, а й з урахуванням довгострокових цілей підприємства), адаптивності облікової політики (вказує на необхідність оперативного реагування на зміни у законодавстві, ринку чи внутрішньому середовищі) та на її інформаційну цінність (наголошується не лише на облікових методах, але й на якості та корисності інформації для ухвалення рішень).

Це визначення дозволяє відійти від суто бухгалтерського трактування поняття та включити до нього сучасні вимоги управління, корпора-

Сутність поняття «Облікова політика»

Автори	Поняття
Т.В. Барановська [2]	Облікова політика підприємства має бути спрямована на розкриття творчих здібностей підприємців у підвищенні ефективності господарювання, впровадженні нових технологій для задоволення власних потреб і виконання зобов'язань перед державою
М.Т. Білуха [3]	Облікова політика – це сукупність способів ведення бухгалтерського обліку, які були обрані підприємством
Ф.Ф. Бутинець [4]	Не просто сукупність способів ведення обліку, обраних відповідно до умов господарювання, а й вибір методики обліку, яка дає змогу використовувати різні варіанти відображення фактів господарського життя
В.А. Кулик [5]	Система способів ведення бухгалтерського обліку та складання фінансової звітності, що використовується підприємством для інформаційного забезпечення прийняття економічних рішень та передбачає найбільш достовірне відображення фактів господарської діяльності
Л.Г. Ловінська [6]	Сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для ведення обліку, складання та подання звітності
В.Г. Швець [7]	З одного боку, сукупність прийомів і методів, за допомогою яких здійснюють керівництво бухгалтерським обліком в Україні в особі уповноважених на те законодавчих та виконавчих органів влади, з іншого – сукупність конкретних методів і способів організації та форм бухгалтерського обліку, прийнятих підприємством на підставі загальних правил і особливостей господарської діяльності
В.А. Дерій [8]	Під обліковою політикою слід розуміти офіційно затверджене на підприємстві надане державою йому право вибору, з урахуванням його цілей, специфіки діяльності підприємства та чинних правових актів, відповідних методик та форм, техніки ведення бухгалтерського обліку
М.С. Пушкар [9]	Облікова політика – це конституція підприємства, яка передбачає права і обов'язки системи обліку з приводу формування інформаційних ресурсів для менеджерів
Л. Пантелейчук [10]	Облікова політика – це сукупність облікових принципів, методів, процедур та заходів для забезпечення якісного, безперервного проходження інформації від етапу первинного спостереження до узагальнюючого – складання звітності
П. Сук [11]	Облікова політика – це принципи і правила ведення бухгалтерського обліку на конкретному підприємстві
Kieso D. E., Warfield T. D. (США) [12]	вибір менеджментом принципів та процедур обліку, що забезпечують відповідність звітності фінансовим стандартам і цілям користувачів інформації».
Nobes C. & Parker R. (Велика Британія) [13]	наслідок управлінських рішень, що формуються в умовах регулювання, традицій та потреб зацікавлених сторін, і є засобом формування облікової системи підприємства»

Джерело: згруповано автором

тивного контролю та стратегічного розвитку підприємства.

Важливим кроком у процесі формування облікової політики підприємства є дотримання усіх нормативів чинного законодавства та вибір найкращих методів та принципів обліку при таманні саме конкретному підприємству для здійснення якісної управлінської діяльності та розвитку суб'єкта господарювання.

Методичний підхід до формування облікової політики підприємства передбачає послідовне проходження кількох важливих етапів, які забезпечують повноцінне розкриття облікових аспектів у господарській діяльності (рис. 1).

Першим етапом є аналіз зовнішніх та внутрішніх умов функціонування підприємства, що включає вивчення чинного законодавства, вимог

стандартів бухгалтерського обліку (зокрема, П(С)БО або МСФЗ), специфіки галузі, в якій працює підприємство, а також його організаційної структури, системи управління та обсягів діяльності. На цьому етапі облікова політика повинна бути адаптована до реалій функціонування підприємства та вимог зацікавлених сторін (власників, інвесторів, контролюючих органів).

Другий етап полягає у визначенні методологічних засад ведення обліку. Тут приймаються конкретні рішення щодо методів оцінки активів і зобов'язань, нарахування амортизації, обліку витрат, доходів, створення резервів, визнання фінансового результату тощо. Це один із найважливіших кроків, оскільки він формує основу облікових процедур та напряму впливає на

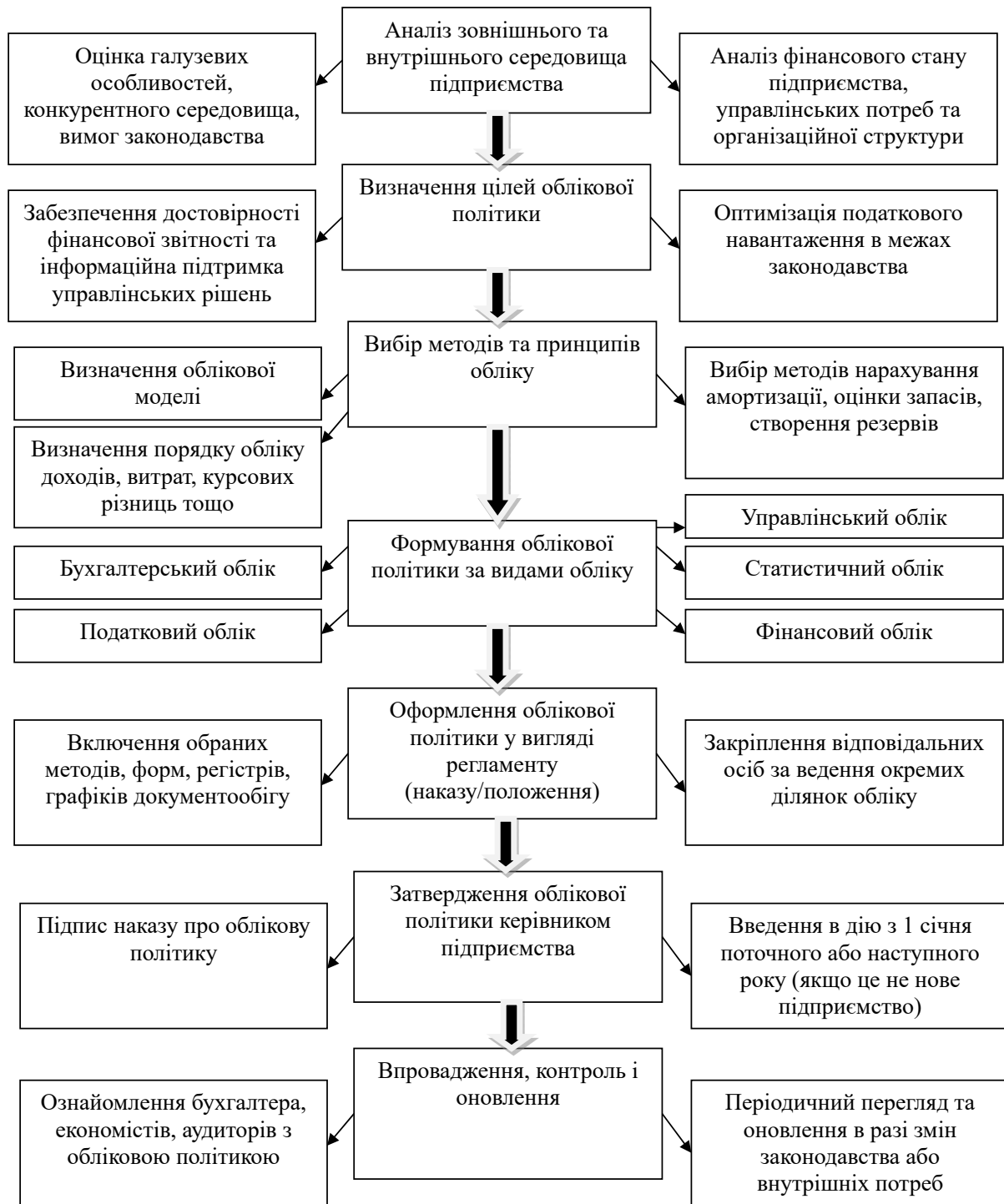

Рис. 1. Схема методичного підходу до формування облікової політики підприємства

Джерело: розроблено автором

фінансову звітність. Усі обрані методи повинні відповідати принципу послідовності, щоб забезпечити порівнянність звітності в часі.

На третьому етапі здійснюється формалізація та документальне оформлення облікової політики. Рішення, прийняті на попередньому етапі, закріплюються у внутрішньому нормативному документі – наказі про облікову політику підприємства. У цьому документі чітко про-

писуються методи, процедури, правила обліку за всіма основними статтями бухгалтерської звітності. Він також може включати інструкції щодо документообігу, облікових реєстрів, облікової техніки (в т.ч. використання програмного забезпечення).

Формування облікової політики підприємства за видами обліку передбачає комплексний підхід до встановлення методів, принципів і

процедур ведення бухгалтерського, податкового, управлінського та статистичного обліку. Кожен із цих видів обліку має своє функціональне призначення, нормативну базу та специфіку, тому політика формується з урахуванням цілей підприємства, особливостей його діяльності та вимог чинного законодавства.

Основою формування облікової політики в бухгалтерському обліку є Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» та Національні положення (стандарты) бухгалтерського обліку (П(С)БО) або Міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ) – для підприємств, які застосовують їх. На цьому рівні підприємство визначає:

- методи оцінки запасів (FIFO, середньозважена, ідентифікована вартість тощо);
- способи нарахування амортизації основних засобів (прямолінійний, кумулятивний, зменшення залишкової вартості тощо);
- порядок створення резервів (сумнівних боргів, забезпечень тощо);
- визнання доходів і витрат;
- структуру внутрішньої звітності;
- порядок документообігу і зберігання документів.

Ці елементи фіксуються в наказі про облікову політику, який підписується керівником підприємства і є основою для ведення бухобліку.

Податковий облік формується відповідно до норм Податкового кодексу України. Його облікова політика не є гнучкою, як у бухгалтерському обліку, оскільки багато аспектів суворо регламентовані. Проте підприємство також має обрати:

- метод нарахування податкових зобов'язань (касовий або нарахування – в окремих випадках);
- облік платників ПДВ (включення до реєстру, ведення обліку податкових накладних тощо);
- облік податку на прибуток (особливо важливим є перехід до або з податкових різниць);
- ведення обліку по єдиному податку для ФОП чи юридичних осіб.

Формування податкової політики має враховувати узгодження з бухгалтерськими даними, щоб уникати розбіжностей та штрафів.

На відміну від попередніх видів, управлінський облік не регламентується державними стандартами, тому підприємство має свободу у формуванні облікової політики відповідно до власних управлінських потреб. Тут визначають:

- центри відповідальності (за доходи, витрати, прибуток);

- методику калькулювання собівартості продукції чи послуг (повна, змінна, директ-костинг);
- облік внутрішніх трансакцій;
- внутрішні бюджети;
- аналітичні інструменти (ABC-аналіз, маржинальний аналіз, тощо).

Управлінська політика має забезпечити керівництво якісною та оперативною інформацією для прийняття рішень.

Статистичний облік ведеться згідно з вимогами Державної служби статистики України. Він включає складання форм звітності, зокрема про фінансові результати, зайнятість, зовнішньоекономічну діяльність тощо. Облікова політика в частині статистичного обліку визначає:

- відповідальних осіб за підготовку та подання звітності;
- джерела даних для заповнення форм;
- порядок узгодження статистичних та бухгалтерських показників.

Таким чином, формування облікової політики за видами обліку дозволяє підприємству побудувати цілісну систему фінансової інформації, яка слугує базою для управлінських рішень, податкового планування, фінансової звітності та аналітики. Кожна з частин політики має бути узгоджена між собою та оновлюватися відповідно до змін у законодавстві або бізнес-процесах підприємства.

Наступним етапом є впровадження облікової політики в практичну діяльність підприємства, що передбачає організаційні заходи для ознайомлення персоналу з прийнятими рішеннями, навчання відповідальних працівників, налагодження внутрішнього контролю за дотриманням встановлених облікових процедур. На цьому етапі особливе значення має узгодженість дій між бухгалтерською службою, управлінським персоналом та ІТ-відділом (у разі застосування спеціалізованого облікового ПЗ).

Завершальним етапом є моніторинг ефективності та актуалізація облікової політики. У зв'язку зі змінами у законодавстві, бізнес-процесах або стратегії підприємства, облікова політика потребує періодичного перегляду. Важливо систематично аналізувати її відповідність вимогам часу, а також виявляти й усувати недоліки або прогалини. Зміни до облікової політики мають бути оформлені у встановленому порядку, з обов'язковим зазначенням причин змін і періоду, з якого вони набувають чинності.

Такий покроковий підхід дозволяє сформувати цілісну, ефективну та адаптивну облікову політику, яка підвищує прозорість фінансової

інформації, сприяє ефективному управлінню підприємством і забезпечує довіру з боку зовнішніх користувачів фінансової звітності.

Сутність поняття «облікова політика» полягає у визначенні підприємством сукупності принципів, методів та процедур ведення бухгалтерського обліку й складання фінансової звітності, які забезпечують відповідність облікової інформації чинним нормативно-правовим актам, специфіці діяльності підприємства та потребам внутрішніх і зовнішніх користувачів. Облікова політика є не лише технічним інструментом фіксації господарських операцій, а важливим елементом системи управління, який впливає на точність і прозорість фінансових результатів, репутацію підприємства, а також інвестиційну привабливість. Зважаючи на це, формування облікової політики повинно відбуватися з урахуванням галузевих особливостей, масштабів діяльності, обраної системи оподаткування, а також вимог міжнародних і національних стандартів бухгалтерського обліку (МСФЗ, П(С)БО).

Методичні підходи до формування облікової політики підприємства мають будуватися на ряді принципів, які виступають методологічною основою, що визначає, яким чином підприємство буде організовувати свій бухгалтерський облік, подавати звітність і забезпечувати прозорість фінансової інформації. Ці принципи базуються як на положеннях чинного законодавства, так і на загальновизнаних стандартах бухгалтерського обліку. Вони забезпечують сталість, об'єктивність і ефективність облікових рішень підприємства в умовах постійно змінюваного економічного середовища. Ключовими принципами, які мають бути враховані при формуванні облікової політики є:

1. Принцип доцільності – передбачає вибір таких облікових методів і рішень, які відповідають специфіці діяльності підприємства, його масштабам, організаційній структурі та потребам управлінського персоналу. Усі елементи облікової політики мають бути виправданими з точки зору витрат і користі.

2. Принцип послідовності – полягає в незмінності облікових методів і підходів упродовж звітного періоду, що забезпечує порівнянність фінансової інформації у динаміці. Зміна облікової політики можлива лише у випадках передбачених законодавством або в разі суттєвого покращення достовірності звітності.

3. Принцип обґрунтованості – усі прийняті рішення мають базуватися на економічному ана-

лізі, чинних нормативно-правових актах, а також відображати економічну сутність господарських операцій, а не лише їх юридичну форму.

4. Принцип відкритості (прозорості) – облікова політика підприємства повинна бути документально зафіксована, чітко сформульована, доступна для ознайомлення як внутрішнім, так і зовнішнім користувачам. Це сприяє підвищенню довіри з боку інвесторів, контролюючих органів та інших зацікавлених сторін.

5. Принцип правомірності – при формуванні облікової політики мають враховуватись усі вимоги національного законодавства, зокрема П(С)БО або МСФЗ, а також нормативні документи податкових органів.

6. Принцип суттєвості – облікова політика повинна визначати підходи до визнання, оцінки і розкриття суттєвих показників, які можуть впливати на прийняття економічних рішень користувачами фінансової звітності.

7. Принцип безперервності діяльності – при розробці облікової політики виходять з припущення, що підприємство буде й надалі функціонувати у звичному режимі, без наміру ліквідації або суттєвого скорочення діяльності.

Дотримання цих принципів дозволяє підприємству сформувати облікову політику, яка є логічною, цілісною, економічно обґрунтованою та юридично захищеною, і яка сприяє досягненню стратегічних цілей бізнесу.

Висновки. Правильно розроблена та впроваджена облікова політика дає змогу оптимізувати облікові процеси, знизити ризики податкових спорів, забезпечити відповідність звітності та контролю, а також підвищити ефективність управлінських рішень. Таким чином, облікова політика виступає інструментом реалізації фінансової стратегії підприємства, водночас відображаючи його позицію щодо ведення обліку і визначаючи облікову ідентичність підприємства в динамічному економічному середовищі.

Література:

1. Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» № 996-XIV від 16.07.1999 (зі змінами та доповненнями). URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/996-14>
2. Барановська Т.В. Облікова політика підприємства в Україні: теорія і практика: [автореф. дис. канд. екон. наук: 08.06.04]. Київ, 2005. 21 с.
3. Білуха М.Т. Курс аудиту. Підручник. Київ : Вид-во «Вища школа», 2001. 574 с.
4. Бутинець Ф.Ф. Теорія бухгалтерського обліку: [підручник для студ. вузів спец. 7.050106 «Облік і аудит»]. Житомир : ЖІТІ, 2000. 640 с.

5. Кулик В.А. Облікова політика підприємства: набутий досвід та перспективи розвитку. Монографія. Полтава : ВВ ПУЕТ, 2014. 373 с.
6. Ловінська Л.Г. Про національну облікову політику в Україні. *Економіка України: політико-економічний журнал*. 2006. № 4. С. 22–29.
7. Швець В.Г. Теорія бухгалтерського обліку. Підручник. Київ : Вид-во «Знання», 2004. 447 с.
8. Дерій В.А. Організація бухгалтерського обліку в підприємстві: курс лекцій. Тернопіль: Джура, 2003. 92 с.
9. Пушкар М.С. Облікова політика і звітність: [навч. посібник]. Тернопіль: Картбланш, 2003. 141 с.
10. Пантелійчук Л. Формування облікової політики – важливий етап роботи підприємства. *Бухгалтерський облік і аудит*. 2002. № 9. С. 3–11.
11. Сук П. Облікова політика підприємства. *Бухгалтерія в сільському господарстві*. 2005. № 1. С. 2–4.
12. Kieso D. E., Weygandt J. J., Warfield T. D. *Intermediate Accounting*. Wiley, 2019.
13. Nobes C., Parker R. *Comparative International Accounting*. Pearson Education, 2012.
3. Bilukha, M.T. (2001), Kurs audytu [Audit course]. Vyscha shkola, Kyiv, 574 p. [in Ukrainian]
4. Butynets', F.F. (2000), Teoriia bukhhalters'koho obliku, [Theory of Accounting], ZhITI, Zhytomyr, Ukraine.
5. Kulyk V.A. (2014), Oblikova polityka pidpriemstva: nabutyi dosvid ta perspektyvy rozvytku [Accounting policy of the enterprise: acquired experience and development prospects]. VV PUET, Poltava. 373 p.
6. Lovinska L.H. (2006), Pro natsionalnu oblikovu polityku v Ukraini [On nation-al accounting policy in Ukraine]. *Ekonomika Ukrainy: polityko-ekonomichnyi zhurnal – Economy of Ukraine: political and economic journal*. Vol. 4, pp. 22–29.
7. Shvets V.H. (2004), Teoriia bukhhalterskoho obliku [Theory of accounting]. Kyiv: Vyd-vo «Znannia», 447 p.
8. Derij, V.A. (2003), Orhanizatsiia bukhhalters'koho obliku v pidpriemstvi, [Accounting organization in the enterprise], Dzhura, Ternopil', Ukraine.
9. Pushkar, M.S. (2003), Oblikova polityka i zvitnist', [The accounting policies and reporting], Kart-blansh, Ternopil', Ukraine.
10. Pantelijchuk, L. (2002), The formation of accounting policy – an important stage of the company. *Bukhhalters'kyj oblik i audit*, vol. 9, pp. 3–11.
11. Suk, P. (2005), The accounting policies of the enterprise, *Bukhhalteriia v sil's'komu hospodarstvi*, vol. 1, pp. 2–4.
12. Kieso D. E., Weygandt J. J., Warfield T. D. (2013), *Intermediate Accounting*. Wiley.
13. Nobes C., Parker R. (2012), *Comparative International Accounting*. Pearson Education.

References:

Summary. The article examines the approaches of domestic and foreign scientists to defining the essence of the concept of "accounting policy". Based on the analysis, the proper concept of the term "accounting policy" is proposed, which is interpreted as a strategically oriented system of principles, methods, decisions and regulations, selected and fixed by the enterprise within the framework of current legislation, which ensures the integrity, adaptability and reliability of accounting information to meet the needs of both external and internal users in making effective management decisions. The main advantages of the definition are indicated, which include: strategic orientation of the enterprise system, adaptability of accounting policy and information value. It is established that the concept of accounting policy is key in the accounting system and financial management of the enterprise. A methodical approach to the formation of an enterprise's accounting policy has been developed, which involves the sequential passage of several important stages that ensure the full disclosure of accounting aspects in economic activity, namely: analysis of the external and internal environment of the enterprise, determination of accounting policy goals, selection of accounting methods and principles, formation of accounting policy by types of accounting, registration of accounting policy in the form of regulations, approval of accounting policy by the head of the enterprise, implementation, control and updating of the accounting policy of the business entity. The key principles that must be taken into account when forming accounting policy have been determined: expediency, consistency, justification, openness (transparency), legality, materiality, continuity of activity. It has been established that the formation of accounting policy should take place taking into account industry characteristics, scale of activity, selected taxation system, as well as the requirements of international and national accounting standards (IFRS, P(S)BO).

Keywords: accounting policy, business entities, management, accounting, economic activity.